

עמוד 1

18.75x22.41	1/2	עמוד 1	העיר - הכי תל אביב	04.12.2014	45428070-0
סיפור הצלחה - הצגה - 26190					

4.12.2014

משחק החיים

פרויקט התיאטרון הקהילתי בשכונת התקווה משמש מקום תמיכה והעצמה של בני נוער בשכונה. "סיפור הצלחה", הצגה של הקבוצה הייצוגית של התיאטרון, תעלה בשבוע הבא בצוותא. השם שלה מספר את כל הסיפור **דפנה יעקובוס, עמ' 2**

מצב העיר « דפנה יעקובוס

"בעיקר קיבלתי מהמקום הזה ביטחון עצמי"

הקבוצה הייצוגית של התיאטרון הקהילתי בשכונת התקווה תעלה בשבוע הבא בצוותא את ההצגה "סיפור הצלחה" זה הסיפור

מתוך הכרזה להצגה צילום תמר אלון

היתה הודמנות עבורה לפרוק חוויות שע" ברו עליה באותה התקופה. "אני כתבתי על רשויות הרווחה", היא מספרת, "כתבתי על כך שלא מתחשבים ולא מתייחסים אלי שם. חוץ מזה כתבתי גם דברים של נערות, על בחור שמצא חן בעיני. חיפשנו את הנקודות הרגשיות. אנשים פחדו בהתחלה להביא דברים משלהם אבל עברנו תהליך עם הדברים". אליקו לוי, המשחק באחד התפקידים המש" מעותיים ב"סיפור הצלחה" הוא חבר בקבוצות של יורם לוינשטיין כבר עשר שנים, מגיל 14. "התרומה הכי גדולה בעיני כנער היתה שזה היה כמו בית ספר אחרי בית ספר", הוא אומר, "ללכת לשם ולהתמודד עם טקסטים, עם מודלים נולוגיים ועם חומרים אישיים - לא נתנו לנו לעבוד על שיקספיר אלא על דברים שלנו וזה היה אתגר לא פחות קשה. זה לא שלוש שנים של לימודי משחק פרופר אבל זה נותן המון דברים מעבר, ואנשים חושבים שזה חוג אבל זו קבוצת תיאטרון מקצועי, וזו ממש פנינה כזו".

על אילו חוויות התבססו המונולוגים? "היתה אחת של נערים משכונת התק" וזה, מה זה אומר להיות בשכונה הזו עם מצב כלכלי פחות טוב, ואם זה אומר קשיים בבית הספר וקשיים חברתיים. היו מונולוגים על מי שמרגיש שונה בבית הספר, ולמה לפעמים כשאומרים שאתה משכונת התקווה אומרים את זה במבוכה". לוי מגיע דווקא מיד אליהו, על גבול שכונת התקווה ולדבריו הוא אוהב מאוד את השכונה ("סבתא שלי שם וכל המשפחה", הוא אומר). היום הוא רגע לפני קבלת מלגה ללימודי משחק באיטליה. בסביבתו, ובעיקר בסטודיו, אוהבים להזכיר שהוא מגיע "מש" כונת התקווה לרומא". "למדתי איטלקית פה במשך חמש שנים ואני מכוון לקולנוע האיטלקי", הוא אומר, "נראה מה יהיה. יש סטיגמה שאנשים חושבים שהאיטלקים רוי מים לישראלים אבל זה רחוק מהמציאות. זה כיף, מצאתי לי משהו שהוא שלי. לא אמרתי שאני רוצה להוליווד. אני רוצה למצוא את המשכנת שלי **ההצלחה** שלי שם, בנישה מרויקת, באיטלקית". *

שהעלתה הקבוצה טסו אוון וחבריה לחו"ל. "זה משהו שהוא חשוב ומשמעותי, אומרת אוון, "הרכה אנשים חושבים שאנחנו כמו חוג אבל אנחנו עובדים קשה. זה מאוד כיף ומא" תגה, וגם דורש המון אחריות. אין דבר כזה לאחר ולא להגיע. זה דורש הרבה ונותן הרבה וזה ביגר אותי מאוד. יש כאלה שהמקום הציל אותם, ואם זה לא בסטודיו הם היו ברחוב. זה מקום שנותן תחושת חממה ובית. תמיד מי" שהו שם יעזור לך".

ליאנה, שהחלה את דרכה בקבוצת תיאטרון של יורם לוינשטיין בגיל 14 וחצי, היא מאלה שקבוצת התיאטרון היתה עבורם מעין גלגל הצלה. היא לא מעוניינת לומר מה שם מש" פחתה, בין השאר כי אינה בקשר עם הוריה. "העובדת הסוציאלית הפנתה אותי לקבוצה", היא מספרת, "התלהבתי מאוד מההצעה ואני לא אחת שמסכימה לכל מה שהעובדת הסוציאלית אמרה לה. זה משך אותי דווקא בגלל שזו עבודה עם סטודנטים שמלמדים ונותנים ראייה אחרת והלכתי לראיון, והתחלתי בא" חת הקבוצות".

איך עברה עליך העבודה בקבוצה? "הקבוצה השפיעה עלי מאוד. זה השפיע על כל חברי הקבוצה, ואני מרגישה שזה שי" נה אותנו. אני נולדתי כאן בשכונת התקווה, כשאתה נכנס ל'יורם' מתוך שכונת מצוקה למקום שנותן לך משהו אחר, זה שובר לך משהו בראש. זה נותן פרספקטיבה אחרת. אתה רואה אנשים שנהנים מהעבודה שהם עושים, והם מראים לך את העולם אחרת. לי אישית זה נתן המון והשינוי הוא משמיימים לא" רץ. העבודה בסטודיו החדירה בי את המחשבה שאני מסוגלת, שאני יכולה. אני מהשכונה ואנשים מגיעים כאן למצבים קשים. היום אני סטודנטית באוניברסיטה ואני חושבת שזה קרה לי כי בעיקר קיבלתי מהמקום הזה ביט" חון עצמי. הגענו עם אפס ביטחון ותחושה רעה עם עצמנו. באנו ממשפחות גרועות, ויש לנו היום ביטחון ומיומנויות דיבור". כחלק מהעבודה עם בני הנוער הם משת" משים כאמור **בסיפוריהם** האישיים ועמם הם עולים על הבמה, גם ליאנה עשתה זאת, וזו

כזו, והיא הצליחה מאוד. חשוב לי לומר גם שלמרות שמדובר בעבודה קהילתית עבודת התיאטרון היא מקצועית. זה תיאטרון מקצועי בתוך הקהילה".

את העובדת עם הקהילה החל יצחק עוד כסטודנט בסטודיו. אז עשה בית הספר פיילוט לפרויקט עם קבוצת קשישות מהשכונה. "אני הייתי המדריך שלהן", הוא מספר, "ואהבתי מאוד את העניין של הובלת קבוצה ובימוי בעצם אתה מעביר את החומר שאתה לומד הלאה, וזה מספק אותך כסטודנט. כשיצאתי החוצה כשחקן זה היה חסר לי מאוד. זה מקום אותנטי ביותר. הקשר עם אנשים, המצוקה שלהם, הרצון של בני הנוער להיות מוצלחים ולהיות חלק ממשהו וזה שהם באמת הופכים להיות חלק ממשפחה".

ההצגה שעולה השבוע, אותה כתב וביים הבמאי בוגר הסטודיו רועי מליה-רשף, קשור רה גם היא לחווית **הצלחה** וכישלון בחיים אך מזווית מעט אחרת. היא מספרת את **סיפוריה** של אורלי, בחורה כושלת שנכנסת לתוכי נית ריאליטי המבטיחה להפוך אותה ל**סיפור הצלחה**. אט אט היא אכן מצליחה אך נאלצת להתמודד עם מנחת טלוויזיה המוכנה לעשות הכול כדי להעלות את הרייטינג.

את התפקיד של אורלי משחקת קורל אוון, תושבת השכונה בת 20 החברה בקי בוצות התיאטרון בה מאז גיל 12. **ההצגה** מספרת על מישהי שחייה לא מושלמים, באגדרסטייטמנט. הכל לא מסתדר לה. אמה שלה מאוכזבת ממנה ורוצה שתהיה מוצלחת כמו בטלוויזיה, היא מספרת, "מה שאני אוהבת בדמות זה שכמעט כל דבר שהיא רוי צה לעשות היא נכשלת, אבל היא מתחזקת כתוצאה מכך".

מה החיבור שלך לדמות הזו? "אני בת יחידה ואבא שלי נפטר לפני חמש שנים. אני גרה לבד עם אמי והתחברתי **לה צגה** בהקשר של הקשר בין אמה לבת. הרצון לרצות ולהוביל ללא תנאים למרות כל המרי" בות והקשיים". אוון היתה הנערה הצעירה ביותר שנכנסה אי פעם לפרויקט. במסגרת **ההצגה** הראשונה

יום שני תעלה בצוותא **ההצגה "סיפור הצלחה"** במסגרת פסטיבל "סתיותיאטרוני", פסטיבל התיאטרון הקהילתי השנתי. **ההצגה** תעלה בביצוע הקבוצה הייצוגית של פרויקט התיאטרון הקהילתי בשכונת התקווה, פרויקט משותף של הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין עם מתנ"ס בית דני. שחקני הסטודיו עובדים במסגרת הלי" מורים שלהם עם 16 קבוצות בקהילה, מנוער בסיכון ועד קשישים, ויוצרים איתם הפקות **ההצגות** שאחר כך עולות במסגרות שונות בארץ ואפילו בפסטיבלים בחו"ל. הקבוצות מהוות אצל רבים מכני הנוער חוויה מעצימה, במסגרתה הם משתמשים ב**סיפוריהם** האישיים למונולוגים ודיאלוגים, וזוכים להגיע מחיים לא קלים בשכונת התקווה לפסטיבלים בחו"ל. "אני יכול לומר שזה סוג של משפחה", אומר חליל יצחק, בוגר הסטודיו המנהל את הפרויקט, "בני הנוער שמשתתפים מתמור" דדים לעיתים עם סיטואציות לא פשוטות והקבוצה מהווה עבורם גם סוג של מקור לתמיכה. היתה למשל באחת הקבוצות נערה אחת, בת 15, שאביה לא היה בחיים. יום אחד היא חזרה הביתה וגילתה שאמא שלה עברה לחיפה. פשוט עזבה אותה. היא ישנה במשך שלושה שבועות בגן התקווה והקבוצה היתה כמו משפחה עבורה. עד שהיא מצאה משפחה אומנה היא ישנה אצל החברים בקבוצה ובבית הספר לפעמים".

חליל מספר שהעבודה עם בני הנוער והקי" שיישים גילתה לו עולם שלם שלא התוודע אליו קודם לכן. "יש פה **סיפורים** קשים מאוד של בני נוער, דברים שאנחנו לא מכירים", הוא אומר, "העולם הנורמטיבי לא נחשף ל**סיפורים** כאלה בחיים הרגילים. הקבוצות הן למעשה מעורבות. חלק מבני הנוער שאני עובד איתם מגיעים דרך עובדים סוציאליים ורשויות הרווחה וחלק הם בני נוער רגילים מהשכונה שאני עושה להם אודישנים. היתה לי למשל קבוצה של נוער דתי שהחוויה בקי בוצה שינתה להם את החיים. הם העלו הפקה משותפת עם במאי דתי וזו היתה הפעם הרא" שונה שקבוצת תיאטרון העלו הפקה במסגרת

כשאתה נכנס מתוך שכונת מצוקה למקום שנותן לך משהו אחר, זה שובר לך משהו בראש" ליאנה